

Manuel Forcano – *Com el vent*

Com el vent que es menja per les puntes
les banderes, així vam començar
a desestimar-nos.

I quin espectacle el nostre,
fabricant debades una esperança
rere l'altra.

D'aquests anys, sí,
queden alguns bells records,
espases que brillen
fins en les tenebres.

Però ara ho veig clar:
érem un arbre que creixia
amb destrals a les arrels.

Quantes vegades
se m'ha esborrat aquest poema
per les llàgrimes.